

M U S Æ I
DE HERONE ET LEANDRO
CARMEN,

GRÆCE ET SVETHICE,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

P. P.

MAG. AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,
Facult. Philos. Adjunctus E. O.,

ET

GUSTAVUS AMINOFF,
Comes,
Nylandus.

In Auditorio Philos. die XXX Oct. MDCCCXXIV.
horis p. m. consvetis,

PARTIC. POSTERIOR.

M. J. S. 1861

DE MEHONNE ET LEANDRE

GARMIN,

GRACE in VERMONT,

Yale Avenue, New York, Boston, and

P. S.

M. J. S. 1861

Yale Avenue, New York, Boston, and

IT

Yale Avenue, New York, Boston, and

Yale Avenue, New York, Boston, and

Yale Avenue, New York, Boston, and

Yale Avenue, New York, Boston, and

Yale Avenue, New York, Boston, and

Yale Avenue, New York, Boston, and

Tryckande sakta dervid den älskades rosende fingrar,
115. Drog han en innerlig suck ur sitt bröst; hon sade ej
ordet,

Utan en vredgad lik, bortdrog hon den rosende handen.
Dock, sen han sett den tjusande möns försonade vinkar,
Grep han med vågsam hand den kosteligt sirade manteln,

Förande henne till yttersta gömslet af vördade templet.
120. Dock med tvekande fot åtföljde den retande Hero,
Liksom ej viljande alls och höjde sin stämma att svara,
Med jungfruliga ord så hotande svennen Leandros:

Fremling, du rasar! hvarthän olycklige för du en
jungfru?

Träd du på annan väg, släpp lös min mantel påstunden!
125. Akta dig väl mångrike föräldrarnes vrede att väcka!
Icke dig höfs att komma vid mig, Kythereias prestinna;

Min jungfruliga bädd omöjeligt är det att nalkas.

Så hon hotade nu. Småflickor ej detta är olikt.
Men sen Leandros rönt den qvinliga hotelsens gaddstyng,

130. Kände han tecknet igen af redan besegrade tärnor.
Ty när flickorna så utbrista mot svenner i stickord,
Hotelsen sjelf är alltid ett båd till Kypridiska joller.
Derföre kysste han möns skönhylliga doftande nacke,
Talade sedan så här, djupt sârad af kärlekens gaddstyng:

135. Kypris så kär, näst Kypris, Athene efter Athene, —
Ty med de jordiska qvinnorna ej jag kan kalla dig
jemlik,

Men jag förlikna dig bör med Kronions himmelska
döttrar, —

Salig är den, dig aflat, och säll den moder, dig framfödt;
Sällast jemväl den qved, som dig bar. O, derför försmå ej

140. Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθου δ' οἴκτειρον ἀνάγκη.
 Κύπριδος ὥς ἱέρεια μετέρχαιο Κύπριδος ἔργα.
 Δεῦρ' ἴθι, μυστιπόλευε γαμήλια θεσμὰ θεαίνης
 Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσαι Ἀφροδίτῃ,
 Παρθενικαῖς οὐ Κύπρις ἰαίνεται ἣν δ' ἐθέλησῃ.
145. Θεσμὰ θεῆς ἐρέοντα, καὶ ὄργια πιστὰ δαῖναι,
 Ἔστι γάμος καὶ λέκτρα· σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθήρειαν,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων,
 Σὸν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ ἣν ἐθέλῃς, παρακοίτην,
 Τὸν σοι Ἔρως ἠγρευσευ ἐοῖς βελέεσσι κιχήσας.
150. Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπτι Ἑρμῆς
 Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.
 Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ οὐ σοφὸς ἠγάγευ Ἑρμῆς.
 Παρθένος οὐ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη,
 Ἢ ποτε Μελανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν,
155. Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
 Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
 Πείθεο καὶ σὺ φίλῃ, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.

- Ὡς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,
 Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
160. Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
 Αἰδοῖ ἐριθριόωσαν ὑποκλέπτουσα παρῆιν,
 Καὶ χθοιὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἵχνεσιν, αἰδομένη δὲ
 Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὼν ξυνέεργε χιτῶνα.
 Παιδοῦς γάρ τάδε πάντα προάγγελα, παρθενικῆς δὲ
165. Παιδομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσις ἐστὶ σιωπῇ.
 Ἦδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων,
 Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,

140. Höra min bön! miskundelig var mot kärlekens längtan!
 Kypris' prestinna, du ock bör sköta Kypridiska bragder.
 Kom då, och helga din håg åt bröllopets festliga pligter,
 Ej det skickar sig väl att en jungfru är Kypris' pre-
 stinna;

Jungfrur ej finna för Kypris behag. Men ville du veta

145. Höga gudinnans trogna förbund och verkliga fester,
 Finnes ju bröllop och bädd. Ja, om Kythereia du äl-
 skar,

Hylla den tjusande lag, som stiftats af kärlekens gudar,
 Och upptag mig som slaf; om du vill, upptag mig som
 make,

Mig som åt dig med träffande skott är fångad af Eros!

150. Så den tappre Herakles utaf guldstafrige Hermes
 Fordom fördes också Iardaniska nymphen att tjena.
 Mig ej listige Hermes har fört, sjelf Kypris mig hitsändt.
 Säkert du minnes också Atalante, Arkadiska tärnan,
 Flyktande fordomdag för Meilanions trängande
 famntag,

155. Så om sin jungfrudom mon; Aphrodite, deröfver för-
 törnad,

Den hon ej älskat förut, insatte i hela dess hjerta.
 Lyd, du hulda jemväl, att ej harm hos Kypris du
 väcker!

Talande så, han bevekta tillslut den vägrande flic-
 kan;

Dårande klokhetens råd med de älskogbefrämjande
 orden.

160. Men åt golfvet den sköna sin blick än fästade mällös;
 Sökande dölja sin kind, den af blygseln purpurbegjutna,
 Rörde hon sakta sin fot, der hon stod, och brydd och
 betänksam

Svepte hon ofta kring axlarna fast den kostliga manteln.
 Dock allt detta bebådar ett snart samtycke; och flickors

165. Löfte om mer ju tystnaden är, sen de blifvit bevekta.
 Redan också mottog hon en pil, ljufbitter, af Eros,
 Kände en tjusande glöd i sin barm, den dejliga Hero,

Κάλλει δ' ἡμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.

- Ἦφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπὴν,
 170. Τόφρα δὲ καὶ Λεῖανδρος ἔρωμανέεσσι προσώποις
 Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχρουν αὐχένα κούρης.
 Ὅψ' δὲ Λεῖανδρῳ γλυκερὴν ἀνεγείκατο Φωνήν,
 Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου·

Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρων ὀρίναις.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
 Οἱ μοι, τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν εἰς πατρίδα γαῖαν;
 Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγασ'· πῶς γὰρ ἀλήτης
 Ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος, ἐμῇ φιλότῃ μιγείης;
 Ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθαι γάμοις ὁίοισι πελάσσαι,
 180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τρέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐθελήσης
 Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν εἰς πατρίδα μέμναι,
 Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.
 Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
 Ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
 185. Εἰπέ δὲ, μὴ κρύψῃς, τεὸν οὖνομα, καὶ σέο πάτρη·
 Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.
 Πύργος δ' ἀμφιβίητος ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης,
 Ὡς ἐνὶ ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνῃ,
 Σηστιαῖος πρὸ πόλης ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
 190. Γείτονα πόντον ἔχω, στυγεραῖς βουλῇσι τοκῶν.
 Οὐδὲ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖται
 Ἡϊθέων παρέασι· αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ Ἡῶ,
 Ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὐασιν ἠχή.

Ὡς Φαμένη, ῥοδὴν ὑπὸ Φάρεϊ κλέπτε παρειήν,

195. Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέροισ δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.

Och af den vackre Leandros' behag hon lifligen intogs.
Men så länge hon höll sin blick än häftad vid golfvet,
170. Ock så länge Leandros med älskogberusade ögon
Tröttnade ej att beskåda sin mös finhylliga nacke.
Dock omsider sin ljufliga röst hon höjde och sade,
Kinden så blygsamt bestänkt af en mildt försmäk-
tande rodnad:

Fremling, minsann, med ditt tal lätt kunde en
klippa du röra.

175. Hvem har dig lärt mångsvikande ords förvillande
vägar?

Ve, hvem förde dig hit, der jag olyckliga föddes?
Dock allt detta förgäfves du talt; en irrande svekfull
Fremling, säg, hur kan du med mig förenas i älskog?
Icke offentligt i laga förbund vi kunne oss närma,

180. Ty det ej täcks min fader och mor; men ville du
äfven

Här i mitt fäderneland qvarstadna, en vandrande
fremling,

Kan du likväl i dunklet en stund ej stjåla åt Kypris.
Ty de dödliges tunga är vrång; allt hvad man i tysthet
Vågar föröfva, minsann, snart hör man i gränderna
hviskas.

185. Sä g mig ändock ditt namn och ditt land; det bör du
ej dölja.

Mitt är dig icke fördoldt, ty enhvar hört talas om Hero.
Det kringsvallade torn högt reser sin hjessa mot himlen,
Der helt ensam jag bor med en enda slafvinna till
sällskap,

Framför de Sestiers stad på den djupt ombrusade stranden;
190. Sjön – så hårda föräldrar befallt – jag äger till nabo.
Aldrig skådar jag der leksystrarnes skara, ej svenners
Lockande dans; båd nätter och dar för öronen ständigt
Ljuder ett skräckfullt hotande dån ur det stormiga hafvet.

Talande så, sin rosande kind hon gömde i slöjan,
195. Rodnande åter, och harmades sjelf åt de ord, som
hon yttrat.

Λεϊάνδρος δὲ πόθου βεβολημένος ὀξεί κέντρῳ
 Φράζετο, πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
 Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάσας
 Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ' ἀνάσσει,
 200. Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.
 Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεϊάνδρω.
 Ὅψ' δ' αἰλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον·

Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,
 Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
 205. Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα, τεῖν μετανεύμενος εὐνήν,
 Οὐ βρόμον ἠχήεντα περιπτάσσοιμι θαλάσσης.
 Ἄλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὕγρὸς ἀκοίτης,
 Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάγξρον· οὐχ ἔκαθεν γὰρ
 Ἀντία σεῖο πόλῃος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.
 210. Μοῦνον ἐμοὶ ἔνα λύχνον ἀπ' ἡλιβάτου σέο πύργου
 Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νήσας
 Ἔσομαι ὀλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον.
 Καὶ μιν ὀπιπτεύων δύντ' ὄψομαι οὔτε Βωώτην,
 Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα, καὶ ἄβροχον ὀλκὸν Ἀμάξης·
 215. Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἰκοίμην.
 Ἀλλὰ, Φίλη, πεφύλαξο βαρυπνέοντας αἵτας,
 Μή μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
 Λύχνον, ἐμοῦ βιότοιο φαισφόρον ἡγεμονῆα.
 Εἰ δ' ἐτέον γ' ἐθέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῖναι,
 220. Οὔνομά μοι Λεϊάνδρος, εὖστεφάνου πόσις Ἡροῦς.

Men Leandros dervid, djupt sårad af trånadens spjut-
udd,

Tänkte hur bäst han kunde bestånda i kärlekens härnad.
Ty då den listige Eros med piln har kufvat en ungsven,
Sjelf han också plär läka dess sår. Och för dem, han
beherrsakar,

200. Sjelf allkufvaren är derjemte den rådige hjälparn.
Han ock hugnade då med sin hjälp den käre Leandros,
Som med en suck framförde tillslut illpariga orden:

Jungfru, af kärlek till dig jag trotsar den vildaste
bränning,

Fastän af eld den fräste, och sjön hänjagade seglarn.
205. Aldrig jag räds den krossande våg, då jag nalkas din
nattbädd,

Aldrig det gnyende svall mig drifver från stranden
tillbaka.

Men städs buren, en däfven gemål, i den villande
natten,

På Hellesponten, den häftiga, jag hitsimmar; ty nära
Här midtöfver jag äger till hem grannstaden Abydos.

210. Blott du ifrån ditt luftiga torn mig tänder en fackla,
Skådad i dunklet vid himmelens bryn, jag städs vid
dess anblick,

Vorden en Eros-galér, vill följa den ledande stjernan.
Skådande henne, jag vårdar ej alls den sjunkne Bootes,
Ej den bistre Orion och ej odoppade Vagnen;

215. Utan å motsatt kust vill jag hinna den lyckliga hamn-
plats.

Var dock, hulda, på vakt mot de tungt anblåsande
vindar,

Att de ej släcka den ut, mig arme på stunden till ofärd,
Facklan; som nu är vorden mitt lifs klartskinande led-
bloss.

Men om du ock förvisso vill veta hur mig man benäm-
ner,

220. Heter Leandros jag, skönkransade Heros förmälde.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
 Καὶ νυχὴν φιλότητα, καὶ ἀγγελὴν ὑμεναίων,
 Λύχνου μαρτυρίῃσιν ἐπιστάσαντο φυλάξειν,
 Ἥ μὲν φῶς τανύειν, ὃ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
 Ἀλλήλων αἰέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη,
 Ἥ μὲν ἐὼν ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὄρφναίην ἀναὶ νύκτα
 Μῆτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημήϊα πύργου,
 Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
230. Παννυχίων δ' ὁάρων κρυφίους ποθέοντες αἰέθλους
 Πολλάκις ἤρῃσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.

- Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
 Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ
 Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἡιόνεσσι θαλάσσης
235. Ἀγγελὴν ἀνέμιμνε φαινομένην ὑμεναίων,
 Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκεύων,
 Εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
 Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφегγέα νυκτὸς ὁμίχλην
 Ἡρῶ, λύχνον ἔφαινεν ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου,
240. Θυμὸν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου
 Λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο παρ' δὲ θαλάσση
 Μαινομένων ξοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
 Ἐτρεμε μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάρσος αἰείρας,
 Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις

Så de nu gjorde förbund med hvaran om hemliga
möten,

Och den natliga kärlekens fröjd och förmålningens
budskap,

Allt vid facklans vittnande sken, och besvuro med tro-
het,

Hon att tända sitt bloss, och att böljorna trotsa Leand-
ros.

225. Sedan i sömnlös fröjd allnattliga fester de firat,
Skiljdes de åt från hvaran ogerna, men tvungne af ödet,
Hon till sitt torn vid stranden; och han, att ej irra ur
leden

Under den villande natt, tog märke af facklan i tornet;
Simmande hem till det rymliga, välgrundlagda Aby-
dos.

230. Ofta af längtan att nå allnattliga jollrets fördolda
Lekar och skämt, sängsmyckande skymningen bådo
de ila.

Ren svartmantlade skyn omhöljde den nattliga him-
meln,

Bringande sömn åt andra, men ej åt den käre Leandros;
Hvilken vid stranden utaf det högt uppbrusande hafvet,

235. Nu afvaktade bröllopets bud, den lysande facklan,
Blickande fjerran ditåt, der det månggråtvärdiga vitt-
net,

Långt kringskådande stod och förkunnade hemliga
fröjder.

Men såsnart som hon såg ljusblottade dimman afnatten,
Hero påstund utställde sitt bloss; knapt detta var an-
tändt,

240. Förren ock Eros tände i brand den fikne Leandros.
Lika med facklan lågade han; och vid stranden af hafvet,
Hörande det mångdånande svall af rasande böljor,
Först han förskräcktes, men sedan likväl uppkallande
modet,

Mante han an sin tvekande själ, med orden som följa:

245. Δεινὸς Ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
λάσσης

Ἔστιν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.

Λάξεο πῦρ, κραδίη, μὴ δειδίδι νήχυτον ὕδωρ.

Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητα· τί δὴ ῥοδίων ἀλεγίζεις;

Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,

250. Καὶ κρατεεὶ πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Ὡς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον

Ἀμφοτέρης παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρῆναι,

Ἠϊόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσης.

Λαμπομένου δ' ἔσπευδεν αἰεὶ κατεναντία λύχνου,

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νῆυς.

Ἡρώ δ' ἠλιβάτοιο φαειφύρου ὑψόθι πύργου,

Λευγαλέης αὐρῇσιν ὅθεν πνεύσειεν αἴτης,

Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστοῦ

Πολλὰ καμὼν Λεϊάνδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτὴν·

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυράων

Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,

Ἀφροκόμους βραθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης,

Ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενεῶνος,

Καὶ χεῖρα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχρειεν ἐλαίῳ

265. Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὁδμήν.

Εἰσετι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις

Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους·

245. Bister är Eros och sjön oblidkelig; dock ju i hafvet
Finns blott vatten, och kärlekens eld mitt inre förhärjar.
Väpna dig, hjerta, med eld, räds icke det störtande
vattnet!

Följ mig till kärlekens mål! hvi skyr du väl vågornas
störtsvall?

Vet du då ej, att Kypris är sjelf uppgången ur hafvet;
250. Att hon beherrska de älskandes qval, och likaså böl-
jan?

Talande så, med händernas par han mantelen löste
Från sin dejliga kropp, omhöljande dermed sitt hufvud,
Tog så ett språng från stranden och dän sig störde i
hafvet.

Rastlös styrde han sedan sin väg mot den glimmande
facklan,

255. Roddare sjelf, sjelf redare ock, sjelf rörlig galeja!

Hero, med facklan i hand medlertid högt uppe i
tornet,

När som ett vindkast hven i de tungt påträngande
fläktar,

Ofta med manteln värnde sitt bloss, tills slutligt Lean-
dros

Lände med nöd till stranden utaf hamngifvande Sestos.
260. Honom påstund till sitt torn hon förde, och, redan i
dörren

Sin tungt flämtande vän omfamnande, stum af förtjus-
ning,

Från hvars hår hafsskummet ännu föll drypande neder,
Ledde hon hän till gömslet utaf brudkammarens dunkel,
Tvättade sjelf hans kropp och begjöt med olja af rosor,

265. Af hvars herrliga doft hafsången, den bittra, förqväfdes.
Men den flämtande der på den mjukt uppbäddade
sängen,

Älsklingen slöt hon i famn och sade de vänliga orden:

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος
ἄλλος,

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἅλῃς νύ τοι ἀλμυρὸν ὕδωρ,
270. Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεοὺς ἰδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μήτηρ,
καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόου Κυθερείης.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἦν λέχος, ἀλλ' ἄτερ
ὕμνων·

275. Οὐ Ζυγίην Ἦρην τις ἐπευφήμησεν αἰοίδος·
Οὐ δαίδων ἥστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν·
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὕμεναιον αἶσε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσιγάμοισιν ἐν ὥραις,
280. Σιγὴ παστὸν ἐπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' Ὀμίχλη,
καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν αἰδομένων ὕμεναίων·
Νύξ μὲν ἦν κείνοισι γαμοστόλος, οὐδὲ ποτ' Ἦως
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοισ ἐνὶ λέκτροις·
Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου,
285. Ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὕμεναίων·

Ἦρῃ δ' ἐλκεσίπεπλος εἰς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ἡματὶν, νυχίῃ γυνή· ἀμφότεροι δὲ
Πολλάκις ἠρήσαντο καταλθέμεν ἐς δύσιν Ἦῳ.

Ὡς οἱ μὲν Φιλότητος ὑποκλέπτοντε ἀνάγκην,
290. Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.

Brudgum, mycket du led som ej brudgumar van-
ligen utstå,

Brudgum, mycket du led, såväl af det saltiga vattnet,
270. Som af den gyttjiga dunsten utur djupdånande haf-
vet.

Kom i min famn att skörda din lön för svettiga fär-
den!

Så hon talade nu; han gördeln löste på stunden,
Och de begingo med fröjd mildt herrskande Kyprias
högtid.

Bröllop här var, men ej dans; var brudsäng, hymner
förutan;

275. Ingen sångare här anropte Förmälerskan Here;
Ej upplystes af facklornas glans brudkammarens natt-
bädd;

Ejkringsvängde sig någon uti den hoppande chordans,
Icke af fader sjöngs eller mor en ståtelig brudsång,
Men anordnande bädden i bröllopperedande stunder
280. Tystnaden slöt paulunen igen, brudtärna var dun-
klet,

Och här bröllopet stod, brudsångernes glädje för-
utan.

Natten för dem var bröllopets värn, ej någonsin Eos
Såg unggifte Leandros uti den vänliga bädden;

Ty hem samm han igen midtöfver till staden Abydos,
285. Städs omättad ännu af den nattliga festens förtjus-
ning.

Men för föräldrarna dolde sig städs långmantlade
Hero,

Jungfru om dagarna blott, om nätterna hustru; och
begge

Önskade mången gång anskåda den sjunkande solen.

Så tillstjälände sig den omotståndliga kärlek;
290. Gladdes de tjust med hvaran vid Kyprias hemliga
nattfröjd.

- 'Αλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δὴρὸν
 'Αλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
 'Αλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χεϊματος ὥρη,
 Φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
 295. Βένθεα δ' ἀστήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
 Χειμέριοι πνεύοντες αἰὲ στυφέλιζον αἷηται,
 Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δὲ
 'Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ,
 Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
 300. 'Αλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης
 Καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτορὴ δὲ σε πύργου,
 'Ἡθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
 Μαινομένης ὠτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 Νηλεὺς καὶ ἄπιστος· ὄφελλε δὲ δύσμορος 'Ἡρῶ
 305. Χεϊματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
 Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων·
 'Αλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο θελγομένη δὲ
 Μαιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν Ἐρώτων.
 Νύξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνεύοντες αἷηται,
 310. Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἷηται,
 'Αθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ξηγμῖνι θαλάσσης.
 Δὴ τότε καὶ Λεῖανδρος, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης
 Δυσκελεύδα· πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
 'Ἦδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
 315. Αἰθέρι μίσγετο πόντος, ἀνέγρετο πάιτοθεν ἡχὴ

Men för en kort tid lefde de blott, och fingo ej länge
Öfva tillsamman i ro mångvågsama bröllopets dater.
Ty då med froster och is annalkades vintriga stunden,
Jagande upp vid gräseligt dån månghvirflande stor-
mar,

295. Skakades hafvets svallande djup och fuktiga grundval
Städs af de vintriga vindars tumult som rasade gräsligt,
Gisslande med sitt våld det villande hafvet. Och redan
Hade mot hvardera stranden sin båt sjömännen för-
splittrat,

Sökande rädda sig så ur vintrens bedrägliga böljor.
300. Dig ej hejdade dock farhågan för vintriga haf-
vet,

Oförvägne Leandros. Såsnart bådarinnan i Sestos
Höjt sitt vanliga bloss, till tecken af hemliga mö-
ten,

Dig att trottsa det rasande haf hon eggade våld-
samt,

Grym och bedräglig. O, hade likväl olyckliga Hero
305. Under de vintriga dar umburit den arme Leandros,
Ej upptändande mer snartslocknande kärlekens led-
bloss!

Men hon af ödet och lystnaden tvangs. Så vådligt
bedårad

Höjde hon dödens fackla, ej mer de milde Eroters.

Inne var nattens timma, då mest högt hvinande
vädren,

310. De med vintriga ilars tumult framslungade vädren,
Slogo emot hafsstranden i mängd, der bränningen
fräste.

Äfven då, som vanligt i hopp, att träffa sin flicka,
Störte Leandros hän på en gräsligt dånande hafs-
rygg.

Våg nu på våg sig vältrade fram, och vattnet ihop-
gjöts,

315. Ethern mängdes med sjön, öfverallt de rasande stor-
mars

Μαχναμένων ανέμων· Ζεφύρω δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
 Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
 Καὶ κτύπος ἦν ἀλίαςτος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
 Αἰνοπαθὴς δὲ Λεάνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαῖν Ἀφροδίτην,
 Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
 Ἀτθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
 Ἀλλὰ οἱ οὔτις ἄρηγεν, Ἔρως δ' οὐκ ἤνεσε Μοῖραις.
 Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὄρμη·

325. Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δὲ οἱ ὠκλασεν ὄρμη,
 Καὶ στένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
 Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,
 Καὶ ποτὸν ἀχρηῆστον ἀμαιμακέτου πῖεν ἄλμης·
 Καὶ δὴ λύχνον ἀπίστον ἀπέσβεσε πικρὸς αἷτης,

330. Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Ἦ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς
 Ἰστατο, κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις·

Ἦλυθε δ' Ἠριγένεια, καὶ οὐκ ἴδε νυμφῖον Ἠρώ.

Πάντοθι δ' ὄμμα τίτταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

335. Εἵπου ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην
 Λύχνου σβεννυμένοιο. Παρὰ κρηπίδα δὲ πύργου
 Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
 Δαιδαλέον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,

Ῥοιζηδὸν προκαίρηνος ἀπ' ἡλιβάτου πέσε πύργου.

340. Καδδ' Ἠρώ τέθνηκεν ἐπ' ὀλυμένῳ παρακοίτῃ,
 Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

Dån uppvaknade nu; mot Zephyros pustade Euros,
 Och mot Nordan hotelsers mängd tillsändes af Sunnan;
 Och af det högtuppsvallande haf oändligt var sorlet.
 Men mångqvalde Leandros uti oblidkliga hvirfveln
 320. Ofta med bön anropade högt sjöborna Kythere,
 Ofta också hafskonungen sjelf, den store Poseidon,
 Glömmande ej att för Boreas nämna den Attiska tär-
 nan.

Dock, nu hjälpte ej någon, och Eros ej värjde mot
 döden.

Af öfverallt uppsvallande sjöns motsträfvande anlopp
 325. Piskad, han fördes och snart aftynade fötternas styrka,
 Och bortdomnad var kraften uti ohvilade händern.
 Vattnets ömniga flod ingjöt sig med våld i hans strupe,
 Och han söp en förderfvelig dryck ur stormiga salt-
 sjön;

Se, då släckte en hvinande pust den bedrägliga lam-
 pan,

330. Släckte båd' kärlek och lif för den ömkansvärde Le-
 andros.

Hon, då han dröjde, förutan en blund i de spe-
 jande ögon

Stod, omgifven utaf gråtvärdiga qval och bekymmer:
 Morgonrodnaden kom, men ej än såg Hero sin brud-
 gum,

Fast öfverallt hon sträckte sin blick kring rymden af
 hafvet,

335. Om kanhända hon der skull' skönja sin make, som
 kringdrefs,

Sedan lampan var släckt. Knappt såg nu vid foten af
 tornet

Hero sin döde gemål, mot klipporna ömkligen krossad,
 Förn utom sig hon slet från barmen den kostliga slöjan,
 Och hufvudstupa med fart nedstörte från luftiga tornet.

340. Så afsomnade Hero bredvid den drunknade maken,
 Och de förenades ljuft med hvaran in i yttersta stunden.

ADNOTATIONES.

V. 32. "Hæus turris *Musæi* interpretibus negotium creavit. Sed *πύργοι* non solum ædes excelsiores arteque munitæ, sed separatæ quoque ab aliis & solitariæ ædificationes vocantur. Jam Hæus turris, ab urbe remota, in litoris solitudine extructa erat. -- Timon, quum se ab hominum consortio cœpisset abducere, in turri habitasse dicitur apud *Pausan.* L. I. -- Thalamus, quem Acrisius filiæ extruxerat, ut omnes ab ejus commercio arceret, turris vocatur apud *Horat.* Carm. III. XVI, 1. Nec minus Cassandra, propter vaticinia ab hominum familiaritate secreta, *πύργον* habitasse dicitur". *Jacobs* Animadv. in Epigr. Anthol. Gr. Vol. II P. 1. p. 333 sq. -- Altius tamen hoc fuisse Hæus ædificium, unde liber patuerit in æquora prospectus, facillimum est ad intelligendum. Præterea nihil necesse putamus credere cum *Heinrich.*, hancce turrim fuisse ipsum, quo istic locorum *Cypris* coleretur templum; nam quæ illi videntur difficiliora, infra (v. 227) explicare conabimur. *ἀπὸ προγόνων*, alii procul a parentibus (e. c. *Regnér*) reddiderunt, alii a majoribus acceptam & avitam.

40. *Μητρί οὖν σύραν ἢ Φλογερίν τρομέουσα Φαρέτην.*
H. Nos sequimur *Passov.*, meliorem ita sensum e contextu haurientes.
74. Distingvunt inter Spartam & Lacedæmonem, alteram regionem, alteram urbem significare volentes. *Hindenburg.* forsitan recte interpretatur: Spartæ fui & vidi urbem Lacedæmonis, h. e., quam condidit Lacedæmon.

105. *Πολλὰ κίς ἱμερόεσσαν ἐὼν ἔκρυψεν ὀπωπὴν. P.*

125. "Ich habe *ἀλέεινε* ohne Bedenken für *ἀπόειπε*, was nicht vertheidigt werden kann, in den Text genommen. *Heinrich* hat es zuerst vorgeschlagen, und *Heyne's* vollste Beystimmung gefunden. *Huschke* und *Jacobs* haben mir dasselbe mitgetheilt. Der letztere war auch auf *ἀπάλευε* gefallen". P.

198. Pro *δαμάζει*, ex auctoritate ejusdem P., libenter legimus *δαμάσσει*, quod quippe videtur cum ceteris melius congruere verbis.

213. Hunc versum sagacissimo debemus *Jacobs.* ita emendatum, ut metri satisfiat legibus; hæc nempe vulgatam lectionem: *καὶ μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄφομαι δύντα Βωώτην*, ægre pati posse videntur.

219. *Εἰ δ' ἐτεὸν ἐθέλεις κ. τ. λ. H.*

227. Paucissimis verbis hoc loco innuit poëta amantium conventus, quorum mox unicum exemplum præ ceteris elegantius depingit. " -- ne quid taceam, aliquantum molestiæ facessit interjectus versus 227. *Leander* amicam suam convenit: discedunt; & ille quidem *Abydum*, hæc turrim suam petit. Enimvero apparet ex v. 260 induxisse *Heronem* *Leandrum* in ipsam turrim deinceps porro in conclavis recessus, ubi morabantur. Itaque sibi opponuntur puellæ conclave & turris, in quam se ea confert, conclavi relicto. Quocirca putandum est, in una eademque domo in turris modum altius extructa, fuisse & templum *Veneris* & conclave virginis; innuere autem poëtam vi oppositionis *Veneris* fanum, cum turrim dicit h. l., in quod igitur muneris administrandi caussa revertatur *Hero*, postquam in conclavi in amasii amplexibus hæserat. Hoc

fere modo commode & ex ipsa re expedire mihi videor difficultatem, quam nemo ex tanta Interpretum turba ne odoratus quidem est". *Heinrich*. Nobis vero hæc explicatio parum placet, omnem ambiguitatem facillimo, ut putamus, negotio penitus tollentibus, cogitando scilicet, id quod in tali re maxime erit probabile, Heronem, post exactas horas delicatiores domicilio (i. e. turri sua) egredientem, comitem se junxisse abeunti juveni dilectissimo, sicut etiam (v. 260) Leandro obviam itare siveverat, Sestum advecto. Postquam autem maris se commisisset undis amator, tristis domum revertitur puellula, ipsi, lucerna opitulante, monstratura iter.

232 - 255. Quoniam veremur, ut multorum manibus teratur metaphrasis ab Abbate confecta partim & maxime Italo, at simul haud parum Sveco, *Michelessi*, exempli causa sequentia exhibemus. "*Natten utbredde nu sit svarta flör, som lockade menniskorne til sömn, men icke den älskande Leander. Han stod vid det brusande hafvets strand, väntande på förebudet til sin brinnande kärleks förnöjelse, och såg efter den sorgeliga Lampans vittnesbörd, som på länge håll utviste det fördolda sängrummet. Så snart Hero blef varse den svarta nattens mörker, stack hon ut sin Lampa: när Lampan var uplöd ilfänades Leander, och kärleken satte honom i låga. När lampan brän, brän ock Leander. När han vid hafs stranden hörde det häftiga bulret af böljornas raseri, darrade han väl i förstörne, dock fattade han snart mod, och tröstade sig inom sig sjelf med desse ord: Kärleken är svår, hafvet oregerligt; hafvet rår om vatnet, men kärleken tar mig med en invärtes eld. Mit hjerta, upelda dig, frukta icke det flödande vatnet. Stå min kärlek bi; hvarföre låter du hafsvågen bry dig. Vet du icke, at Venus är född af hafvet, och at hon herskar både öfver hafvet och vår smärta? Sedan han så talt, ref han med bägge händerne kläderne af sin vackra kropp och bandt dem fast öfver hufvudet, hoppade från stranden och kastade sig i hafvet, ställandes alltid kosan efter den lysande Lampan. Sielf var han sin styrman, roddare och eget fartyg*".

235. *Φαινομένηων ὑμεναίων Η.* — Nostra lectio, quam primus edidit P., ni multum fallimur, aptior erit.

236. *Λύκνος πολύκλυτος* vel passive dictum est: lucerna, quæ multas lacrimas ciebat; quod arridet H.; vel etiam active: multum flens, h. e. multum olei stillans (cfr. *Orphei Argon.* 951, *πολύκλ. αἰγείοι*.) Quibus hæc magis placuerit explicatio, aliam offerimus versionem:

Blickande fjerran ditåt, der det oljutsipprande vittnet.

281. Hunc versum, diu multumque suspectum & vexatum, P. penitus extrudit; attamen ei parcendum esse autumamus.

295. *Βένθεα δ' ἀστήρικτα, θεμειλιά θ' ὕγρα θαλάσσης. P.* "At mihi præplacet" -- inquit *Mœbius* -- "lectio Censoris Jenens, qui ita legit: *Βένθεα ἀστήρικτα καὶ ὕγρα θεμείλια θαλάσσης*, quam mutationem facillimam ad instar vocis *καλλιθέμελος* v. 71 formatam non potui, quin in textum reciperem".

298. "Potest hic locus -- statuente H. -- commode pro exemplo proponi, quanto sæpe expeditior sit opera, scriptoris, quem tractas, verba pro animi lubitu contorquere & sollicitare, quam ex ea, quæ semel habetur, lectione probabilem sensum elicere". -- Nos vero cum laudato viro ita intelligimus Codd. verba, vanas multorum conjecturas susque deque habentes. -- Versatur etenim h. l. poëta in adumbranda summa maris commotione, subjiciens, nautam æstu coactum

evitasse pontum, navi ad litus allisa adeoque fracta. *τυπτομένης* l. *νῆος*, navi fluctibus undique percussa, l. melius, *τυπτομένης*, mari remis verberato; nam navis ad litus allisionem adjuvant interdum nautæ remis incumbentes, ut Tarchontis socii apud *Virgil. Æn. X*, 290 sqq., & *τύπτεσθαι* de mari remis incitato ac quasi flagellato modo non sollenniter dicitur, v. c. *Homer. Od. IV*, 586". -- *Διχθαῖς* (poëtica vox pro *δίσσος*) h. l. Sestus & Abydos, pro quovis litore.

312. Etiam hæc lectio debetur emendationi, quam ingeniose tenuit *P.*, pro vulgata: *δὴ τότε Λεωνδρός περ ἐδήμονος ἐλπίδι νύμφης*, ubi vocabulum "*περ*" vix videtur tolerandum.

309 sqq. Tempestatis simul & pictoris, utriusque valde laudati, alia & hodierna lingua redditam, Passovii adumbrationem non possumus quin, coronidis instar, benevolo exhibeamus lectori.

Nacht war's, wann sich zumeist dumpfbrausende Wetterorkane,
Schauriges Wintergestürm herschleudernde Wetterorkane,
Zu dem Gestade des Meeres in tummelnden Schaaren heranziehn.
Aber Leandros, im hoffenden Wahn der gewohnten Vermählung,
Trieb daher auf dem Rücken der lautaufbrüllenden Meerfluth.
Schon an die Wog' anthürmet die Woge sich, Brandungen schäumen,
Aether vermengt mit dem Grund sich, es wacht ringsher das Ge-
tös auf

Wildankämpfender Stürm', auf Zephyros brauset nun Euros,
Und es entbeut auch Notos dem Boreas furchtbare Drohung,
Und es ertost ohn' Erde die wildherdonnernde Salzfluth.
Aber aus strudelnden Wirbeln erhob der duldende Jüngling
Oft sein brünstiges Flehen zur Göttin der Fluth Aphrodite,
Oftmals auch zu ihm selber, dem Meerobwalter Poseidon,
Liess auch den Boreas nicht ungemahnet der Attischen Jungfrau.
Aber es half ihm keiner, denn nicht wehrt Eros den Moiren.
Rings nun gepeitscht von der schwellenden Fluth unbezwingli-
chem Andrang,

Trieb er daher. Schon löste der Füß' anstrebende Kraft sich
Und es erschlafften die Sehnen der nie ausruhenden Arme.
Ihm in den Mund von selber ergoss sich ein reichlicher Meerschwall,
Und unerquicklichen Trunk des brandenden Salzes verschluckt' er.
Jetzt auch löschte die trügende Lamp' ein feindlicher Windstoss,
Löschete Leben und Liebe dem jammervollen Leandros.